

Mening om, at man vilde have en Indkomstskat til at bygge Banerne for. Naar den nuværende høitærede Indenrigsminister vil sige: Ja, men Indenrigsministeren vilde vel heller ikke have havt Noget imod at faae Bevillingen, hvis han kunde have faaet Finanzministeren med sig, saa forekommer det mig, at Regjeringen ikke saaledes kan parcelleres ud. Dens Medlemmer maa staa og falde med hverandre, og mente Indenrigsministeren, at der lægges Hindringer i Veien for, at Loven af 24 April 1868 kan blive udført til den Tid, Loven fastsætter, saa maa han enten vælge de rette Midler til, at han dog bliver i Stand til at udføre Loven, eller ogsaa maa han gaa sin Vej. Men det er, som sagt, endnu ikke Akt. Naar den høitagtede Indenrigsminister har talt om, at her kunde vel ikke være Tale om saa store Tab, og at Regjeringens Optraeden i alt Fald var bleven billiget, saa vil jeg atter og atter henvise til, at der her virkelig er lidt et overmaade stort Tab. Havde Regjeringen af Mai 1870 staaet paa samme Standpunkt som den afgaaede Regjering, saa vilde ganske sikkert Sernbanearbejderne være blevene fortsatte strax, da Vendsjyskelbanen og Silkeborgbanen vare fuldførte, og vi vilde da dels være blevene forsaanedes for det store Tab af omtrent $\frac{1}{2}$ Mill. Rd., dels have faaet Banerne fuldførte i rette Tid, for ikke at tale om de Skuffelser, Savn og Tab, som Egnen naturligvis lider derved. Man har, som sagt, været noget godtroende lige indtil i Fjor, og selv da var der et æret Medlem, som endnu var godtroende, og som tænkte, at Overfridelsen i ethvert Tilfælde vilde blive meget lille. Det var det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 2den Valgkreds (Naberg), som den Gang endnu var saa godtroende, at han haabede, at vi i alt Fald skulde naae at se samtlige Banestruktioner fuldførte i Oktober d. N. Jeg tænker nu, at det ærede Medlem vil udbryde: Ak, hvor forandret! og at han vil komme til at sige sig selv, at det maasse snarere vil blive Oktober n. N., inden de kunne blive fuldførte; men i ethvert Fald maa han dog vistnok indrømme, at de Teknikere, som den Gang gav denne Indberetning, ikke have malet med for mørke Farver; thi Indberetningen lød, som bekendt, paa, at det sidste Stykke først kunde aabnes i Sommeren 1875. Den høitærede Indenrigsminister tog Flertallet i Fjor meget ilde op, at man frygtede for, at Banen ikke skulde blive fuldført til rette Tid, og han beklagede sig over, at Flertallet traadte saaledes op imod ham, idet han mente, at man dog kunde vente, i det Mindste indtil Overfridelsen havde fundet Sted. Dette siger han i Rigsdags-tidenden for forrige Sessjon Sp. 1655, hvoraf jeg skal tillade mig at oplæse et Par Ord. Efter at have gjort Flertallet denne Bebreidelse, siger han: „Jeg vil imidlertid slet ikke videre udtale mig om dette,

thi det er mig, der staaer til Ansvar derfor, og jeg kjender for Dieblisset ingen anden Tid for Banens Fuldbendelse lige over for Kontrahenterne end den 1ste Juli d. N. efter Loven, og senest den 1ste Januar 1875“ (En Stemme: For et vist Stykke). Ja, for Stykket imellem Ringkjøbing og Solstebro. Det sagde den høitærede Minister den Gang, men hvad siger han i Dag? (Indenrigsministeren: Det Samme). Han staaer med en Mængde Undskyldninger for Entreprenuerne, som jeg ikke skal indlade mig paa, thi det er ikke vor Sag. Her have vi naturligvis — hvad vi ogsaa vidste i Forveien — den ansvarlige Indenrigsminister over for os, som den Gang erklærede, at han stod til Ansvar, og at han ikke kjendte nogen anden Tid end den 1ste Juli. Nu ere vi imidlertid i November Maaned, men der er kun blevet aabnet en lille Strækning først i Oktober, og man vil altsaa se, at det er en fuldstændig Skuffelse fra Ende til anden. Ja, jeg skal rent ud sige, at jeg tror, at den høitærede Indenrigsminister den Gang — skjøndt naturligvis imod sin Villie — har ført Thinget bag Lyset, naar han i Sessjonen 1870—71 har hævdet, at han vilde have saadanne Forberedelser fuldførte, at han kunde være i Stand til at faae Kontrakter afsluttede til Nytaar 1872, saa at der allerede den 1ste April 1872 kunde begyndes med fuld Kraft. Jeg skal derfor slutte med at sige, at det forekommer mig, at der her er en mørk Skygge til Stede, som det er mig klart, at Regjeringen ikke vil være i Stand til at kunne faae bortforklaret.

Winther: Jeg agter ikke at blande mig i selve den Strid, som nu føres imellem de ærede Forespørgere og den tidligere Indenrigsminister. Hvorledes det vil gaa dermed, ville vi senere faae at se; det forekommer mig, at det maasse kan se daarligt nok ud med den Ret, vi i sin Tid kunne gjøre gjældende; men derpaa skal jeg aldeles ikke nu indlade mig. Jeg vil derimod benytte denne Leilighed til at fremhæve, hvad vel Ingen kan være uenig om, nemlig at Vestjylland, ved hvad der er sket, er blevet i høj Grad ilde behandlet og har lidt store Tab i Sammenligning med den Stilling, det vilde have havt, hvis Kontrakten var bleven opfyldt i rette Tid. Den høitærede Indenrigsminister talte meget om den Villighed, der skulde vises over for Entreprenuerne. Det kan jo være, at det, naar denne Sag kommer til at foreligge og skal afgjøres, kan gaa, saaledes som han tænker sig, og at Thinget kan være lige saa billigt ved denne Leilighed som ved saa mange andre; men det kan ikke nytte Vestjylland Noget. Der er derimod andre Ting, Regjeringen kunde gjøre som en Erstatning til Vestjylland, og det er dette, hvorpaa jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden. Naagtet jeg naturligvis ikke kan forlange noget Svar af den høitærede Minister paa en Forespørgsel, der kommer frem paa den